

var Regnskaber, Skøder, Forhørsudskrifter, Kontrakter og Familjebreve fra de sidste to Aarhundreder, og selv den tilsyneladende ligegyldigste Lap havde haft noget at fortælle ham om de Mennesker, der havde levet her paa Gaarden endnu længe før den kom i hans Familjes Eje. Disse gamle Papirer havde fyldt de øde Stuer omkring ham med Genfærd og Genlyd af mange ejendommelige Fortidsskikkelser og paa en Maade givet ham Erstatning for det Liv, han var lukket ude fra. Nu vilde han sagtens hurtigt glemme alle disse døde Venner for de levende. Den hele mangfoldige Skyggeverden skulde igen forsvinde i Graven!

Han gik tilbage over Gulvet og standsede igen i nogen Afstand fra det runde Midterbord, hvor Jytte Abildgaards Blomster endnu stod. Han betragtede dem med Skyhed. Hvad vilde hun ham egentlig? — tænkte han. Hvad mente hun med alle sine Blomstergaver? Var det et Medlidenhedstegn, eller troede hun virkelig selv, at hun havde ventet paa ham? — Men det var jo umuligt!

Han havde langsomt nærmet sig, og nu bøjede han sig ned over Blomsterne, idet han tænkte paa, at hendes Øjne havde hvilet paa dem. Tilsidst tog han Skaalen mellem sine Hænder og løftede den helt op til sit Ansigt og lod sig gøre svimmel af Duften.

Da hørte han Døren gaa. Barbara kom ind og